

Οι ανθρώπινες σχέσεις ως βίωση της Βασιλείας του Θεού

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Οι ανθρώπινες σχέσεις, είναι αλήθεια, περνούν από διάφορες φάσεις □ από τη δυνατή αγάπη μέχρι την αδιαφορία και την έχθρα. Ανάλογα με το πώς βιώνουμε αυτές τις σχέσεις είναι και η εσωτερική μας κατάσταση.

Η αντίληψη ότι είναι αρκετό να έχουμε σχέση και επικοινωνία με το Θεό και ας μην έχουμε με τους ανθρώπους είναι πλάνη και, σίγουρα, δεν είναι εκκλησιαστική.

Ο Χριστός, δημιουργώντας Εκκλησία κι όχι μια από τις πολλές θρησκείες, θέλησε να δημιουργήσει τον τρόπο ζωής των ανθρώπων έτσι ώστε να γίνουν φυσιολογικοί, τέλειοι, ως εικόνες Θεού. Αυτός ο τρόπος ζωής συνίσταται στην αγάπη, που ενώνει χωρίς να μαζοποιεί.

Γι' αυτό και στη διάσπαση των ανθρωπίνων σχέσεων παρατηρείται θλίψη, μιζέρια, ανησυχία. Ενώ, όταν ενώνονται οι καρδιές, τότε παρατηρείται χαρά, ειρήνη,

δύναμη. Στην πρώτη περίπτωση κυριαρχεί το δαιμονικό πνεύμα, η πτώση και η ακαταστασία, στη δεύτερη το άγιο Πνεύμα, η ζωή και η αρμονία.

Όταν η παρουσία μας στον εκκλησιαστικό χώρο περιορίζεται σε προσπάθεια να ενωθούμε με το Θεό χωρίς τους συνανθρώπους μας, που είναι αδελφοί μας, τότε έχουμε όχι απλά εκκοσμίκευση, αλλά αλλοίωση της διδασκαλίας της Εκκλησίας.

Βέβαια, η δημιουργία, διατήρηση και ανάπτυξη των ανθρώπινων σχέσεων, δεν είναι εύκολο και απλό. Όση χάρη και πληρότητα έχει, άλλη τόση προσπάθεια και αγώνας απαιτείται. Γιατί η φιλαυτία μας, που είναι η βάση όλων των αμαρτιών, εμφωλεύει σε κάθε μας κίνηση κι ο κίνδυνος να χαλάσουμε ό,τι κτίσαμε είναι ορατός.

Η Εκκλησία, προβάλλοντας την ταπείνωση, την υπακοή και τη συγχωρητικότητα, τοποθετεί τις βάσεις για να διατηρούνται οι ανθρώπινες σχέσεις και να αναπτύσσονται. Κανείς δεν είναι τέλειος και κανείς δεν θα πρέπει να απαιτεί από τους άλλους τελειότητα. Όλοι ως ατελείς πορευόμαστε και με ατέλειες συμπορευόμαστε.

Το ουσιαστικό, για να προσπαθήσει κάποιος να δημιουργήσει σχέσεις, είναι να κατανοήσει πως χωρίς αυτές δεν αναπτύσσεται ως πρόσωπο και δεν ολοκληρώνεται. Γιατί είναι στη φύση μας, ως εικόνες του Τριαδικού Θεού, να αγαπούμε, να συσχετιζόμαστε, να επικοινωνούμε και να κοινωνούμε τα βιώματά μας.

Στον κόσμο της διάσπασης και της ατομικότητας - που όχι λίγες φορές αυτός ο κόσμος είναι μέσα μας - η Εκκλησία μας καλεί στην ενότητα, την κοινωνία και τη σχέση, για να βιώσουμε τη χαρά «πεπληρωμένην εν ημίν», δηλαδή την «εντός ημών βασιλείαν».

Τότε θα απολαύσουμε την ομορφιά της ζωής, θα γευτούμε την ερχόμενη Βασιλεία και θα κατανοήσουμε το «ένα ου εστι χρεία».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com